

Verhalen van de Apocalyps

De Apocalyps Rider special

Verhalen van de Apocalyps

De Apocalyps Rider special

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels

ISBN: 9789463981279

© Martine Pauwels

September blues

Antwerpen

Maandag, 2 september 2002

Op de eerste schooldag hing er een enorme spanning in de lucht. De middelbare school was voor velen een enorme aanpassing, zeker voor enkele leerlingen, die het gevoel hadden dat ze uit de toon vielen. Ging men hen accepteren op hun nieuwe school?

Een dure zilvergrijze auto stopte voor de poort. De vrouw van tegen de veertig, die aan het stuur zat, keek over haar schouder naar haar kinderen op de achterbank. Die zaten er onwennig bij.

“Dit was jullie idee”, zei ze in het Engels. “Jullie hebben je vader kunnen overtuigen om naar een public school te gaan en niet naar de privé school die ik voorstelde. Ik wil geen last, begrepen? Brad, Brenda?”

De twee prille tieners keken hun moeder verveeld aan. Brenda antwoordde: “Ma, het komt wel in orde. We moeten hier in België integreren. Ik wil niet een hele dag tussen andere kinderen Engels praten. Papa heeft zoveel moeite gedaan om ons Nederlands te leren.”

Haar moeder beet op haar lip. Ze wist soms niet meer hoe ze haar twaalfjarige tweeling onder controle moest houden. Het laatste jaar was hun leven drastisch veranderd. Eigenlijk wilde ze niet met haar man mee naar België.

Ze was gelukkig in de Verenigde Staten, waar ze de knappe jonge Belgische chirurg ontmoet had. Haar hart bracht haar nu plots naar de andere kant van de oceaan.

Ze begreep dat haar man heimwee had naar zijn moederland. Zij was gehecht geraakt aan New York en weigerde aanvankelijk een job aan de Amerikaanse ambassade in België, totdat haar oude kantoor in de WTC

torens voor haar ogen instortte door de aanslagen en ze de trauma's moest verwerken. Zo had ze uiteindelijk toegestemd met haar gezin naar het geboorteland van haar man te keren.

Ze keek naar haar kinderen, die hun rugzakken grepen en uitstapten. Voor haar was het een doodenge ervaring haar kinderen voor het eerst naar het middelbaar te sturen, in een land dat ze niet kenden. Haar tweeling was vrij volwassen voor hun leeftijd. Haar zenuwen speelden haar meer parten dan die van haar kinderen.

“Vergeten jullie niks?” vroeg ze, terwijl ze naar haar wang wees.

Brenda kuste haar moeder meteen op de wang. Brad staarde even om zich heen. Hij merkte dat er nog andere kinderen in de buurt waren en vond het nogal stom om zijn moeder in het openbaar te kussen. Aarzelend deed hij het toch.

“En jij nog iets, Brad?” informeerde ze.

Ze voelde zijn weerstand, toen hij met bijna rode wangen de inhalator in zijn zak aan haar liet zien. Dit gaf hem zoveel stress, dat hij bang was dat ze een aanval zou uitlokken. Zijn moeder knikte.

Haar aandacht werd meteen afgeleid door iets anders. Een andere auto achter haar liet weten dat hij door moest. Ze besloot door te rijden, zonder een opmerking te maken over het feit dat haar zoon achter haar rug toch het door haar verboden T-shirt had aangetrokken.

“Oef, die is weg”, zuchtte Brad. “Ik krijg het gevoel dat er hier een bordje met TARGET op mij staat, als zij in de buurt blijft. Ik ben al blij dat ze geen kritiek had op het feit dat ik mijn Harley T-shirt aan heb.”

“Ze moet niet zagen, want ze heeft je een echte Harley beloofd als je eenentwintig wordt”, pikte Brenda er op in.

“Ik ga zo lang niet wachten om mijn haar te laten groeien”, morde Brad, die zich niet goed in zijn vel voelde met zijn korte bruine haren. “Ik voel me net een geschoren schaap. Dit is echt de laatste keer dat ze me nog naar de kapper kreeg.”

“Ik wou solidair zijn en mijn haar ook knippen”, zei Brenda, terwijl ze samen de schoolpoort door gingen.

“Dat moet niet, zus. Ik hoop dat we hier eindelijk eens vrienden maken.”

Brenda zweeg. Ze kende haar broer en had dikwijls met hem te doen. Hij was overgevoelig en verstopte zijn zachtmoedigheid onder een ruigere look. Hij was een stille dagdromer en deed niets liever dan heel de dag tekenen.

Het tweetal stond samen op de speelplaats en observeerde andere kinderen rondom hen zagen. Een jongen viel hen op. Hij zette zijn fiets in het rek en begon er met trillende handen enkele sloten rond te doen.

Meteen trok hij hierdoor hun aandacht. Brad had gemerkt dat de jongen een T-shirt van een metal band droeg. Hij ging naar hem toe. De andere jongen ging voor zijn fiets staan, alsof hij die met zijn leven moest bewaken.

Hij keek hem met zijn grote, donkerbruine ogen aan. Zijn gezicht werd omlijst door wilde, donkere krullen.

“Ik ben Brad”, stelde Brad zich voor. “Ik en mijn zus zijn hier nieuw.”

“Ik niet”, siste de andere jongen. “Ik kan mijn eerste jaar opnieuw doen, gezien de pestkoppen me hier het leven zuur maken. Als ik ze niet in de gaten hou, zetten ze mijn banden plat en stelen ze mijn pomp, als ze mijn fiets niet ergens in een container dumpen. Doe er me aan denken.”

Hij nam de pomp van zijn fiets en propte ze in zijn rugzak, waar ze een stuk uit stak. Brenda kwam er ook bij staan.

De jongen keek nu naar het tweetal voor hem. Hij zag de arend naar de Amerikaanse vlag grijpen onder het logo van Harley Davidson op Brads T-shirt.

“Best een cool shirt”, mijmerde hij, terwijl hij de iets grotere jongen en het meisje ernaast onderzoekend aankeek. “Wat was je naam al weer?”

“Brad”, antwoordde Brad. “En dit is mijn zus Brenda. Wij zitten ook in het eerste.”

“Ik ben Kevin”, zei de andere jongen. “Maar ik krijg hier over het algemeen andere namen. Jullie hebben wel een vreemd accent.”

“Wij komen uit de USA”, verklaarde Brenda, die Kevin best schattig vond. Hij leek er haar niet het type naar om hen te pesten.

“Wel, de pestkoppen zijn door, dus die zitten al niet in de klas. Ik denk dat we ze enkel tijdens de speeltijd moeten mijden”, legde Kevin uit, waarna zijn uitleg onderbroken werd door de bel.

Iedereen verzamelde zich rond de directeur, die de leerlingen kwam verwelkomen. Kevin had al meteen door dat het dezelfde speech als vorig jaar ging zijn. Hij begon al op voorhand te geeuwen, toen zijn aandacht getrokken werd door twee andere jongens, die hij angstvallig wilde mijden.

Brenda merkte de spanning op en keek naar Brad, die er het zijne van dacht. Eigenlijk zou hij liefst van al nog naar huis gaan en aan zijn tekentafel kruipen, dan naar saaie toespraken te luisteren.

Hij merkte dat hij opnieuw bij de jongste op school was en vond het best eng dat de oudere leerlingen van de laatste jaren er al als volwassenen uitzagen. Hij was het gewend om bij de oudste en de grootste kinderen te zijn. Nu voelde hij zich klein, ondanks het feit dat hij, zeker voor zijn leeftijd, groot van gestalte was.

Kevin leek de onzekerheid in de nieuwe jongen te ruiken. Hij wist dat dit van hem een gemakkelijk slachtoffer kon maken. Daarnaast was hij nog eens vrij groot, sprak met een vreemd accent. Zo viel hij zeker op. Hij wilde niet dat hij hetzelfde lot zou ondergaan dat hem te beurt gevallen was.

Terwijl de hogere klassen vertrokken, werden de namen van het eerste middelbaar afgeroepen. Dat gebeurde in alfabetische volgorde volgens de achternaam. Kevin voelde zich rot dat hij bij de eersten afgeroepen werd. Met frisse tegenzin ging hij in de rij staan.

Hij hield de buitenlandse broer en zus in de gaten. Hij was wel nieuwsgierig naar hun achternamen. Hun voornamen Brad en Brenda

klonken in ieder geval Amerikaans. Tot zijn grootste ontsteltenis bleven ze zowat tot de laatsten achter.

Uiteindelijk was de directeur zo ver dat hij afriep: “Wouters Brad en Wouters Brenda.”

De tweeling kwam nu naar voor en zette zich in de rij. Kevin leek een beetje ontsteld dat ze een Belgische achternaam hadden.

Toen hij Brad passeerde om een plaats in de klas te zoeken, zei hij: “Ik dacht dat je hoogst waarschijnlijk Smith of zoiets zou geheten hebben.”

Brad moest lachen en antwoordde: “Mijn moeder is Amerikaanse, maar mijn vader is Belgisch.”

“Ik had niet verwacht dat je zus mee in de klas zou zitten.”

“Brenda en ik zijn een tweeling. Ik ben blij dat ik iemand met meer ervaring hier in de klas heb.”

Toen Kevin rondkeek, merkte hij dat zowat iedereen in de klas nieuw was. Daar zat hij als dertienjarige tussen de twaalfjarigen. Hij herinnerde zich hoe hij het jaar ervoor er ook als onzeker groentje bij zat.

Het feit dat zijn vader bij de politie was, dat hij liever naar luidere muziek luisterde en zijn langer wordende krullen in bedwang hield met een bandana met doodskoppen op, maakte van hem het middelpunt voor spot. Dit jaar ging hij geen slachtoffer meer zijn. Hij merkte dat hij onbewust blij was met de komst van de vreemde tweeling. Nu stond hij er niet meer alleen voor.

Omdat het de eerste dag nog een introductie was, was deze in de namiddag al gedaan. Iedereen had zijn boekenlijst bij. Kevin was blij dat hij de eerste dag in de hel zonder kleerscheuren overleefd had.

Hij ging zijn fiets terug halen, toen hij Brad en Brenda in discussie zag. Zij hadden niet op die vrije namiddag gerekend en hadden geen zin om naar huis te gaan. Eigenlijk waren ze blij dat hun moeder niet met de auto voor de poort was blijven staan. Ze wisten dat ze naar haar werk was, net als hun vader. Ze konden alleen thuiszitten en zich vervelen, of op verkenning gaan in hun nieuwe stad.

Brenda had weinig inspiratie om haar onverwachte vrije tijd in te vullen. Haar broer begon altijd te tekenen, als hij zich verveelde.

Kevin liep naar hen toe, met zijn fiets aan de hand en zei: “Zin om naar mij thuis te gaan? Ik woon niet zo ver. Ik neem enkel de fiets om sneller te zijn. Het is best te voet te doen.”

“Als je een escorte zoekt, stel ik me wel kandidaat”, grinnikte Brenda. “Samen lopen we minder kans om lastig gevallen te worden.”

Ze keek even afwachtend naar Brad, die knikte. Hij mocht de vreemde jongen wel en zei: “Ik denk dat ik jouw muziek meer waardeer dan wat de rest van de klas speelt. Als ik mijn haar ook eens zou mogen laten groeien.”

“Ik heb tegen mijn moeder gezaagd, tot ze toegaf om er van af te zijn, maar mijn krullen werken tegen. Ik denk dat het eerder naar boven dan naar beneden gaat”, zuchtte Kevin. “Als het lang genoeg is, hoop ik dat de zwaartekracht het wel oplost.”

“Onze moeder is een beetje koppiger”, morde Brenda. “Ik ga mijn broer steunen. Geen discriminatie: als ik lang haar mag hebben, hij ook. Ik denk dat we beter op pa inspelen, om onze slag thuis te krijgen.”

Het drietal liep geamuseerd de straat straat over. Kevin was blij dat hij gezelschap had en hoopte dat hij vrienden ging maken, in plaats van nog meer vijanden.

Brad en Brenda keken hun grote, blauwe ogen uit, toen Kevin de deur opende. Het eenvoudige rijhuis had niets weg van de villa die hun ouders gekocht hadden. Het laatste wat ze wilden, was opvallen als rijkeluijskinderen.

Vooraf Brad voelde zich helemaal niet goed in de hogere kringen. Hij ging liever zijn eigen weg en was al blij dat zijn ouders het opgegeven hadden hem in de voetsporen van zijn vader te dwingen. Hij kon helemaal niet tegen bloed. Het idee dat hij in mensen zou moeten snijden, deed hem al kokhalzen. Ondanks het feit dat hij van ruige muziek hield en zich stoer kledde, was hij eerder een zachtgekookt ei.

Brenda was de stoerste van de twee. Zij mocht dan wel een meisje zijn, ze klom gerust in de hoogste boom en hield van voetbal. Ze droeg niet graag rokjes en jurken. Ze was blij dat haar moeder haar na lang aandringen eindelijk een jeans liet dragen. Tot diens grote ontsteltenis durfde ze soms ook de hemden en de T-shirts van haar broer aan te trekken. Op één of andere manier hadden ze zowat dezelfde maat op dat moment, omdat haar broer haar aan het bijgroeien was. Ze was lang de grootste van de klas geweest. Nu was Brad haar voorbij geschoten.

Haar groeischeut was ver ten einde. Ze was er niet echt kwaad om, alleen de reden waarom drong plots tot haar door en ze vroeg: "Kan ik hier naar het toilet gaan?"

Kevin keek op en knikte, waarna hij antwoordde: "Eerste deur rechts in de gang."

Brenda stond op en grabbelde in haar boekentas naar haar maandverband. Ze vond het vervelend dat ze het bij vreemde mensen moest vervangen, vooral omdat het dan nog jongens waren. Ze voelde zich even minder gemakkelijk in aanwezigheid van Kevin.

Op de achtergrond speelde er metal muziek. Terwijl de jongens tussen de cd's graaiden, vertrok Brenda naar het kleinste kamertje, voor het te laat was.

"Jouw zus is best leuk", grinnikte Kevin. "Wat hebben meisjes toch met toiletten?"

Brad haalde zijn schouders op en zei: "Vrouwenzaken. Ik ben blij dat ik geen meisje."

Kevin keek even in de richting van de gang, waarin Brenda verdwenen was. Hij greep naar een nieuwe fles cola, die hij voorzichtig opende, maar waar toch een bruine fontein uitspatte, die gelukkig de jongens net miste. Het tapijt was een andere zaak.

"Ik vind het best gezellig om bezoek te hebben", bekende hij. "Wat zou je er van zeggen dat ik de pizza uit de diepvries haal en dat we er een feestje van maken. Dan moet mijn moeder straks als ze thuis komt niet koken. Een terugnaarschoolfui!"

Brad knikte en merkte op: "Vergeet geen stuk voor mijn zus."

"Als die niet mee gespoeld is, laten we voor haar ook over", beloofde Kevin, waarna hij en Brad naar de keuken trokken.

Brenda wenste dat ze op het toilet kon blijven wonen. Ze besliste dat de jongens haar er ook wel bij wilden en volgde uiteindelijk de geur van pizza die uit de oven kwam.

Kevin greep een zak chips en verdeelde die in kommen. Hij greep drie borden en bestek, waarna hij de tafel met een tevreden blik bekeek. De pestkoppen hadden hun kans gemist. Hij was een goed gastheer, besliste hij. Enkele minuten later diende hij de pizza op, waarna het trio aan tafel smakelijk toetastte.

Brad en Brenda waren geen junkfood gewend. Ze mochten dan wel half Amerikaans zijn, ze waren zonder fastfood ketens grootgebracht. Dat was te min voor hun stand, achtte hun moeder. Daarnaast kreeg Brad het gevoel dat ze hem helemaal pamperte en dingen verbood, omwille van zijn astma. Het was alsof de lucht in New York hem nog zieker maakte dan die van Antwerpen.

Het trio begon tijdens het eten uitgebreid te praten over hun toekomstplannen. Kevin wist nog niet goed wat hij wou. Het enige wat hij zeker niet wilde, was bij de politie gaan zoals zijn vader, die eigenlijk zijn stiefvader was, maar hem geadopteerd had, toen hij met zijn moeder trouwde.

Brenda wist het wel: zij wou met mensen werken en dacht er aan psychologie te gaan studeren, terwijl Brad liefst van al kunstenaar wilde worden. Hij hield van tekenen en schilderen. Dat was zijn passie.

Kevin stond versteld van zijn talent. Met grote ogen zag hij de jongen met viltstiften op de servetten tekenen.

De tijd vloog. Kevin schrok zich een hoedje, toen hij plots zijn moeder binnen zag komen. De statige vrouw van half de dertig kreeg zowat een

hartaanval van de lege verpakkingen en andere rommel die ze in huis aantrof, met daartussen haar zoon en twee onbekende kinderen.

Ze zette de stereo af en vroeg: "Wat heeft dit hier te betekenen?"

"Heu, dit zijn Brad en Brenda, die dit schooljaar bij mij in de klas gaan zitten. Ze komen uit Amerika", stamelde Kevin. "Brad, Brenda ... Dit is mijn moeder."

"Aangename kennismaking", zeiden Brad en Brenda in koor.

De vrouw dimde. Ze was het niet gewend andere kinderen over de vloer te krijgen en beseftte dat haar zoon een eenzaat was.

"Je mag me Jeanine noemen", zei ze daarna kalm, waarna ze haar blik op Kevin wierp en snauwde: "Voor jou blijft het mama."

"Ja, mama", zuchtte Kevin. "We hebben al gegeten."

"Dat zie ik. Alle chips en pizza's zijn er aan. Is er nog iets over?" informeerde Jeanine langs haar neus om.

"Ja, het roomijs", bekende Kevin.

Zijn moeder schudde haar hoofd en vroeg: "Wat moet ik nu doen als je vader straks thuis komt?"

"We hebben nog pizza over", merkte Kevin kalmpjes op.

"En ik moet niet meer eten?" ging Jeanine verder, waarna haar zoon rode wangen had.

Plots werd de boel opgeschrikt, toen er een vreemd geluid klonk uit Brads broekzak. Hij greep er een gsm uit, waarna hij merkte dat iedereen hem verwonderd aankeek, behalve zijn zus.

"Het is mijn moeder", zei hij, waarna hij opnam.

"Brad? Waar zijn jullie? Konden jullie niet laten weten dat je een vrije namiddag hebt? Ik sta hier aan de schoolpoort!" hoorde hij zijn moeder aan de ander kant van de lijn hysterisch brullen.

"Ma, ik ben ik orde en ... Ja, Brenda is bij mij. We zitten bij een klasgenoot."

Hij liet zijn moeder tetteren, keek hij naar Kevin en Jeanine en vroeg naar het adres, waarna hij het haar meedeelde.

“We mogen ons aan een preek verwachten”, zuchtte Brenda.

Jeanine kreeg een beetje te doen met de vreemde kinderen. Ze begreep dat hun moeder bezorgd was en zei: “Ik zal haar wel aanspreken. Het komt in orde.”

“Bedankt”, zei Brad. “Succes als je haar wil aanspreken. Heb je een harnas?”

Jeanine vond de jongen zijn accent best grappig. Het viel haar op dat hij dezelfde vreemde smaak had als haar zoon, waarna ze blij was dat die vrienden gevonden had.

“Dat is een duur ding”, merkte Jeanine op. “Mijn man gebruikt dat op zijn werk, maar meestal de walkie talkie.”

“Ja, hij is bij de politie, heb ik horen zeggen”, pikte Brenda er op in.

Jeanine vond haar best leuk in haar stoere jeans en sweater, met haar voeten gehuld in stevige sneakers. Ze deed een beetje jongensachtig aan, ondanks haar paardenstaart, waardoor ze zich ermee verzoende, dat ze haar zoon al ruim een jaar niet naar de kapper gekregen had.

Brad stond vers gekapt naast haar. Ergens begon ze ook te vinden dat hij met langer haar beter zou staan. Ze had geen moeite om haar zoon te aanvaarden zoals hij was.

Er ging een klein kwartier voorbij, toen er aan de deur gebeld werd. Jeanine open deed, om er de moeder van Brad en Brenda in alle staten aan te treffen. Ze was bang dat haar kinderen iets overkomen was en kalmeerde een beetje, toen ze de andere vrouw zag staan.

“Het spijt me dat ik me niet voorgesteld heb”, zuchtte de vrouw, toen ze haar kinderen zag staan. “Ik was even bang dat mijn kinderen ontvoerd waren en kon mijn man niet bereiken. Die is nu bezig met en operatie. Ik zal hem maar een bericht laten, dat hij zich niet teveel zorgen maakt.”

“Het geeft niets”, zei Jeanine, die de andere vrouw binnen geleid had. “Kevin heeft jouw kinderen goed behandeld. Het spijt me dat mijn zoon u in niet verwittigd heeft, mevrouw.”